

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra Livsens Ondskab

Citation: Wied, Gustav: "Livsens Ondskab. 1967", i Wied, Gustav: *Livsens Ondskab. 1967*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 209. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied07val-shoot-idm139827613054240/facsimile.pdf> (tilgået 21. juni 2024)

Anvendt udgave: Livsens Ondskab. 1967

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

skrattende Stemme, medens han raslede pæd sine Armbaad bag Manchetterne — Mine Damer og Herrer . . Men før end han havde fuldendt Sætningen, gav han sig pludselig koket til med Tommestokken at udmaale Bordpladens Omkreds. Derpaa lo han forceret, stillede sig op paa ny, nappede sig et Par Gange i Øreflippen, lagde Hovedet paa Siden og sagde saa:

— Mine Damer og Herrer! Jeg skal have den Ære at sige for Dem mit rimfri Digt. *Fugleedderkoppen!*

Hvorpaa han lagde sine lysegrønne Handsker oven paa det højrøde Vandglas og anbragte begge Dele paa Halsen af den mørkeblaa Karaffel, (han *kunde* ikke deklamere, hvis ikke disse tre Farver var bragt sammen i denne Orden), rømnede sig, maalte et Par af sine længste Fingre med Tommestokken og tog fat

Der siges
i Urskovens Dyb
— hvor Sol ej lyser,
hvor Vind ej færdes —
bag de dunkle Blade,
siges der
at leve
et Dyr
grumt som Skæbnen,
grummere selv
end Hyænen,
naar den lister sig
frem
gennem Kirkegaardens natvaade Græs
og løfter
Poterne
langsomt,
en for en . . .
Ak, men man gør Dyret Uret!
.....
.....

Publikum sad aandeløst af Betagelse. Aldrig havde man overværet noget tilsvarende! Intet Under, at Henri de Madsens Ry fór vide over Land! Han deklamerede ikke alene med Munden, men med Øjnene, med Ørene, med Haand, med Arme, Ben og Tommestok! Intet Sekund var hans Person rolig. Snart sad han paa Kanten af Bordet, snart midt